

samme Tidrum. De nødvendige Krav, som Samfundet stiller, kunne altsaa, uden at den foreliggende Lov udkommer, fyldestgøres paa aldeles sædvanlig Maade gennem Finantsloven.

Sindenburg: I nærværende Dilemma foreligger ikke det Spørgsmaal, hvorvidt Lønningerne som saadanne trænge til en Forhøielse for at komme i Samklang med Konjunkturerne, og jeg skal derfor heller ikke komme ind derpaa; det er tilstrækkeligt at slaa fast, at der, som det forekommer mig, fra alle Sider har været en Erkjendelse af, at Forordningerne til Livet ere blevene større, og at ogsaa Lønningerne paa mange Steder ere erkjendte at kunne trænge til en Forhøielse. Det, som her foreligger, er derimod det politiske Spørgsmaal, hvorvidt man skal vedtage eller ikke vedtage en Dagsorden, der ikke i mindste Maade indblæder sig paa at undersøge, hvorvidt de Lønninger, som nu gives, ere saadanne, som man retfærdigen kan blive staaende ved, men som gaar ud paa at afvise Lovforslaget, fordi Folkethingets Flertal ikke for Tiden befinder sig i den Overensstemmelse med det nuværende Ministerium, som kunde være ønskelig. Det er oftere blevet udtalt her, at det var glædeligt at høre visse Udtalelser fra den Side, hvortil jeg hører, thi de bestyrkede ærede Modstandere i deres derfra afvigende Anskuelse, idet man kunde være vis paa, at naar Modstanderne tilraadede Noget, var det det Rigtige og Sundt at følge den modsatte Vej. Denne Betragtning vilde efter min Mening kun være rigtig, naar Partiformaalene vare det Høieste her i Verden, og naar der ikke var større og helligere Pligter end Pligterne i saa Henseende. Da der imidlertid efter min Mening maa foreligge Forhold for enhver Rigsdagsmand, hvori han, uagtet han erkjender, at hans Afstemning vil være til Skade for det politiske Parti, hvortil han hører, dog i sin Samvittighed maa føle sig opfordret til at stemme paa denne eller hin Maade, kan denne Betragtning ikke gjælde, og Undersøgelsen maa da først og fremmest rettes paa, om der ikke her skulde foreligge en saadan Sag, som kræver Afgjørelse uafhængig af Partistillingen. Paa dette Spørgsmaal skal jeg imidlertid heller ikke gaa ind; der vil i saa Henseende Intet være at sige til, hvad den høitæredede Finantsminister har sagt, navnlig efter den Maade, hvorpaa han har eftervist, hvorledes der er en Samfundsforødenhed, som kræver en saadan Lønning for Embedsmændene, at de ikke blot kunne leve fra Haanden og i Munden, men at deres Vilkaar, og navnlig de høitære Embedsmænds Vilkaar, kunne være saaledes, at der fremdeles er nogen Opfordring for velbegavede unge Mænd til at vælge Embedsveien. Derimod skal jeg, uagtet jeg maa anse det, som fra den høitærede Finantsministers Side er fremhævet, for at være i og for sig afgjørende, med et Par Ord berøre dette Spørgsmaals Stilling som Partispørgs-

maal. Jeg vedskjender mig den Anskuelse, at jeg, saafremt jeg ikke i min Afstemning søgte mig forpligtet til at lade mig lede af andre Hensyn end Partihensyn, maatte, som hørende til det Parti, hvortil jeg hører, være meget vel tilfreds med en Afgjørelse som den, at Dagsordenen blev vedtagen. Det er nemlig min Overbevisning, og jeg skal bestrebe mig for at eftervise dette, at Vedtagelsen af Dagsordenen ubetinget vil være til Fordel for den politiske Side, hvortil jeg hører, og til Skade for den Side, hvortil det ærede Flertal hører. Jeg skal i saa Henseende til en Begyndelse minde om den Argumentation, vi have hørt, at man bør gjøre det Modsatte af, hvad Modstanderne tilraade, idet man da vil gaa den rigtige og trygge Vej. Denne Betragtning hørte jeg for ikke længe siden i denne Sal, og jeg erindrer tydelig, at den, da der var Spørgsmaal om Finantslovens Nægtelse, blev fremført af den ærede Rigsdagsmand, der havde Ordet umiddelbart før mig; han sagde det under livlig Afslutning fra Flertallets Side. Nu har Flertallet da gjort det Skridt, som den Gang blev fraraadet af dets Modstandere; men jeg tror ikke, der er noget eneste Medlem af Flertallet, uden at han jo i sit stille Sind erkjender, at det havde været bedre, om man ikke havde foretaget dette Skridt, nemlig at stemme imod Finantsloven. (Stemmer: Nei, nei!). Jeg tror det; jeg tillader mig at fastholde denne Overbevisning, og jeg tror, at der i saa Henseende er salet meget betegnende Udtryk. Jeg tror dernæst, at Flertallet ikke blot er blevet svækket i Tal derved, at det efter Oplysningen er kommet herind færre i Tal, end da det forlod denne Sal, men det er blevet ganske anderledes svækket derved, at der paa mange Steder i Landet og i mange Kredse, har arbejdet sig den Overbevisning frem, at det, hvis der ikke paa konstitutionel Maade kunde tilveiebringes en Finantslov igjennem lykkelig Enighed imellem begge Thing og Regeringen, vilde være uforvarligt af Regeringen, om den ikke skred til en foreløbig Finantslov; denne Betragtning har gjort sig gjældende paa mange Steder med stor Styrke. Efter min Mening har det dobbelte Resultat af den Afstemning, som Flertallet foretog med Hensyn til Finantsloven, været, ikke blot at svække dette Flertals Antal, men ogsaa den endnu større moralske Svækkelse, som ligger i, at Befolkningen i en ganske anderledes Grad end hidtil i denne Mellemtid har gjort sig fortrolig med, at under visse Forhold kunne foreløbige Finantslove være saaledes paabudne af Nødvendigheden, at det endog vilde være uforvarligt, om Ministeriet ikke skred dertil. Men ligesom det ærede Flertal ikke den Gang burde have arbejdet for sine Partiformaal, men havde gjort bedre i at lytte til Modstandernes Raad, da vi foreskillede de Herre, at det ikke selv fra deres eget Standpunkt var hensigtsmæssigt at nægte Finantsloven, saaledes forekommer det mig at være Overveieelse værd, om ikke netop det